

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Wienerberger cihlářský průmysl, a. s.**, se sídlem Plachého 388/28, České Budějovice, zastoupeného Mgr. Michaelou Horákovou, advokátkou, se sídlem Platněřská 4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1, proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 13. 4. 2007, č. j. 5452/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2009, č. j. 6 Ca 159/2007 - 98,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Dne 23. 10. 2006 vydal žalovaný na podnět města Štítý rozhodnutí č. j. 7779/2006 o prohlášení objektu cihelny s klikatou pecí a komínem, který se nachází na pozemku st. parc. č. 240, k. ú. Štítý - město, obec Štítý, okres Šumperk, za kulturní památku podle § 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který ministr kultury zamítl rozhodnutím ze dne 13. 4. 2007, č. j. 5452/2007.

[3] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dále žalobce napadl žalobou k Městskému soudu v Praze.

Obsah žaloby a rozsudek městského soudu

[4] Žalobce především namítal, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, když rozhodl o prohlášení cihelny za kulturní památku, aniž by řádně zjistil, zda k tomu byly

naplněny podmínky podle zákona o státní památkové péči. Městský soud uvedl, že žalobce tuto námitku formuloval pouze v obecné rovině, aniž by představil konkrétní důvody, které by vedly ke zjištění, že se o kulturní památku nejedná; pouze namítal, že předmětný objekt je ve špatném technickém stavu a že jej zamýšlel zbourat a nahradit novou továrnou. Tento záměr byl však napadeným rozhodnutím zmařen. Městský soud konstatoval, že předmětem řízení podle § 3 zákona o státní památkové péči je zjišťování, zda předmětná věc má nebo nemá znaky kulturní památky podle § 2 odst. 1 písm. a) a zda jsou tedy dány podmínky pro prohlášení věci za kulturní památku. To správní orgán podle městského soudu posoudil na základě podkladů shromážděných v průběhu řízení správně a své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Správní orgán dle městského soudu spolehlivě zjistil, že jde o autenticky dochovanou technickou stavbu, která představuje velmi významnou památku cihlářské výroby, jež je citována mimo jiné i v odborné literatuře.

[5] K námitce žalobce, že povinností žalovaného bylo nechat posoudit soudním znalcem, zda cihelna naplňuje kritéria podle § 2 odst. 1 a) citovaného zákona, městský soud uvedl, že správní orgán není vázán návrhy účastníků na provádění dokazování. V daném případě poskytl potřebné odborné posouzení Národní památkový ústav, do jehož kompetence takové posouzení spadá. Žalovaný dospěl k závěru, že tímto způsobem byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je pro prohlášení dotčeného objektu za kulturní památku nezbytný. Znalci ostatně ani nepřísluší hodnotit právní otázky.

[6] Městský soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že žalovaný pouze konstatoval, které instituce podaly k návrhu svá stanoviska a vyjádření, neboť z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný na základě jednotlivých důkazů dovozoval naplnění zákonných podmínek pro prohlášení dotčeného objektu za kulturní památku.

[7] Podle městského soudu neobstojí ani námitka žalobce, že se v případě dotčené cihelny nejedná o unikát cihelny s klikatou pecí, neboť v řízení podle § 3 citovaného zákona správní orgán posuzuje památkovou hodnotu pouze objektu, který byl navržen k prohlášení za kulturní památku, a nikoli objektů jiných.

[8] Na závěr městský soud uvedl k tvrzenému rozdílu v dataci vzniku předmětné cihelny, a sice zda se jednalo o rok 1911, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, či o rok 1929, jak namítal žalobce, že tento nesoulad nemá na posouzení věci žádný vliv.

[9] Ze shora uvedených důvodů městský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

Kasační stížnost

[10] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítá především, že žádný z dotčených správních orgánů nedoložil tvrzenou kulturní hodnotu cihelny, a ani městský soud ve svém rozhodnutí nespecifikuje, proč se domnívá, že správní orgán posoudil otázku existence kulturní hodnoty cihelny správně. Stejně jako správní orgán, vycházel soud při svém rozhodování z nedostatečně zjištěných skutkových okolností. Pokud by tomu tak nebylo, uvedl by ve svém rozsudku, jak ke svým závěrům dospěl a v čem jsou konkrétní kulturní hodnoty cihelny spatřovány.

[11] Dále stěžovatel namítá, že městský soud zamítl jeho návrh na ustanovení znalce (odborníka na historické průmyslové objekty) za účelem zjištění skutečné kulturní hodnoty cihelny, stejně jako provedení důkazů znaleckými posudky a stanovisky odborníků, jež navrhoval.

[12] Městský soud dále podle stěžovatele nijak nezohlednil skutečnost, že původní iniciátor prohlášení objektu cihelny za kulturní památku, město Štítý, ve svém stanovisku ze dne 26. 1. 2009 doporučil zrušení statutu kulturní památky.

[13] Stěžovatel rovněž namítá, že publikace „Technické památky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku“ z roku 2004 je encyklopedie a svým charakterem je určena široké veřejnosti. Na jejím vzniku se vedle odborníků podíleli i amatéři a mnohé objekty byly do encyklopedie zařazeny na základě ohlasů čtenářů. Samotná skutečnost, že je předmětná cihelna zachycena v této encyklopedii, ještě nemůže znamenat, že splňuje kritéria kulturní památky podle zákona o státní památkové péči. Městský soud však v odůvodnění rozsudku dokonce shrnuje, že se jedná o důkaz mimořádně závažný.

[14] Dále stěžovatel tvrdí, že žalovaný v rámci správního řízení pochybil, když nevzal v úvahu stav cihelny. Ze soudní rozhodovací praxe je přitom patrné, že stavebně technický stav objektu, který byl prohlášen za kulturní památku, není v obdobných případech zanedbatelným kritériem. Správní orgán uvedl pouze, že poškození je opravitelné a nesnižuje památkovou hodnotu cihelny natolik, aby mohla být prohlášena kulturní památkou. Toto tvrzení však nijak nedoložil a stěžovatel je dokonce považuje za irrelevantní, neboť žalovaný není odbornou institucí pro posuzování míry stavebně technického poškození jakýchkoli objektů. Znalecký posudek, jehož provedení stěžovatel v řízení před městským soudem navrhoval, naopak uvádí, že „*stavebně technický stav některých částí svíslých konstrukcí již neumožňuje provést jejich obnovu, tj. uvedení do původního stavu*“.

[15] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s postupem správních orgánů, které od sebe navzájem přebíraly závěry o „ojedinělosti“ cihelny, aniž by je však jakkoli přesvědčivě podložily.

[16] Na závěr stěžovatel namítl, že v záhlaví napadeného rozsudku je uvedeno, že městský soud rozhodoval o „žalobě proti rozhodnutí ministra kultury č. j. 5452/2007 ze dne 13. 4. 2007“, zatímco žaloba byla podána proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2006, č. j. 7779/2006.

Posouzení kasační stížnosti

[17] Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, bylo na něm zhodnotit, zda kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti, které na ni klade soudní řád správní. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, napadené rozhodnutí je rozhodnutím, proti kterému lze tento mimořádný opravný prostředek ve smyslu § 102 s. ř. s. podat a stěžovatel je osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. Stěžovatel je rovněž řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[18] Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v rozsahu kasačních důvodů stěžovatelem uplatněných. Přestože stěžovatel výslovně důvody, které v kasační stížnosti uvádí, nepodřadil pod zákonné důvody pro podání kasační stížnosti zakotvené v § 103 odst. 1 s. ř. s., nemá to vliv na projednatelnost jeho podání. Nejvyšší správní soud již dříve ve svém rozsudku ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaném pod č. 161/2004 Sb. NSS uvedl, že „*pokud ze znění kasační stížnosti vyplývají důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně. Pokud je v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obstoje*“. Nejvyšší

správní soud má za to, že stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť tvrdí, že řízení před správním orgánem bylo stíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise.

[19] K dopadu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 81 (dostupný na www.nssoud.cz); uvedl, že k významu první části písm. b) cit. ustanovení (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba uvést, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je tento materiál nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

[20] Po bližším zkoumání správního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že se v něm skutkový materiál, který sloužil jako podklad pro skutkové závěry žalovaného, skutečně nachází. Je zde založen jednak návrh na prohlášení cihelny za kulturní památku města Štíty ze dne 24. 5. 2006, ve kterém je obsažen popis jak samotného objektu, tak i jednotlivých jeho zařízení a vybavení. Tento popis je dále rozšířen a upřesněn v tzv. Doplnění návrhu na prohlášení za kulturní památku, k němuž došlo ze strany Národního památkového ústavu dne 8. 8. 2006. V tomto svém podání Národní památkový ústav objekt stručně charakterizoval a zdůraznil ojedinělost jeho technické stavby na území České republiky a skutečnost, že jde o objekt autenticky dochovaný včetně původního technologického zařízení, jehož výčet následně podal. Národní památkový ústav kromě popisu cihelny a nastínění důvodů, které jej vedly k doplnění návrhu, rovněž pořídil fotografickou dokumentaci objektu a zařízení v něm se nacházejícího a popsal jeho současný stav a způsob užívání; na závěr doporučil prohlásit dotčenou cihelnu za kulturní památku. K návrhu na prohlášení věci za kulturní památku se vyjádřil rovněž Krajský úřad Olomouckého kraje dne 23. 8. 2006. Krajský úřad stejně jako Národní památkový ústav doporučil prohlášení cihelny za kulturní památku, avšak oproti předchozímu dokumentu neoznačil žádné další skutečnosti, pro které by k tomu mělo dojít. Dne 24. 8. 2006 se k návrhu vyslovil i zástupce Městského úřadu Zábřeh, jakožto obce s rozšířenou působností, do jejíhož správního obvodu obec Štíty spadá. Upozornil především na neuspokojivý stavebně technický stav objektu a dospěl k závěru, že proti prohlášení cihelny za kulturní památku nemá tento úřad námitky, avšak „*vzhledem k zeměpisné poloze obce Štíty, kde není dostatek pracovních příležitostí a návštěvnost regionu je poměrně malá, nebude v případě prohlášení cihelny za kulturní památku o ni velký zájem*“. Na základě těchto ve spise založených podkladů dospěl žalovaný k rozhodnutí ze dne 23. 10. 2006, kterým cihelnu za kulturní památku prohlásil s tím, že představuje velmi významnou památku cihlářské výroby v České republice.

[21] Otázkou však zůstává, zda je popsán skutkový materiál dostačující k učinění správného skutkového závěru. Skutkový závěr spočívá v prohlášení cihelny za kulturní památku, tedy v naplnění zákonných předpokladů podle § 2 zákona o státní památkové péči. Za tímto účelem může ze shora uvedených materiálů sloužit pouze doplnění návrhu na prohlášení cihelny za kulturní památku ze strany Národního památkového ústavu dne 8. 8. 2006. Ostatní dokumenty buď neobsahují nic nad rámec tohoto materiálu nebo v nich jsou obsažena vyjádření, která pro posouzení, zda jsou naplněny předpoklady podle § 2 citovaného zákona, nejsou rozhodná. Přesto má Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného rozboru za to, že stěžovatelem nebyl předložen žádný důkaz či relevantní argument, který by mohl vést k závěru, že podklad zpracovaný Národním památkovým ústavem nebyl pro účely dosažení skutkových závěrů žalovaného dostačujícím materiálem, a ztotožňuje se v tomto ohledu s městským soudem.

[22] Stěžovatel dále namítá, že městský soud ve svém rozhodnutí nespecifikuje, proč se domnívá, že správní orgán posoudil otázku existence kulturní hodnoty cihelny správně. Tato námitka stěžovatele však neobstojí vzhledem k tomu, že městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že ve správním řízení bylo „*spolehlivě zjištěno, že jde o autenticky dochovanou technickou stavbu, která představuje velmi významnou památku cihlářské výroby, jež je citována mimo jiné i v odborné literatuře*“. Podle Nejvyššího správního soudu z této části odůvodnění zcela zřetelně vyplývá, které skutečnosti bylo podle městského soudu nezbytné zjišťovat ve správním řízení za účelem posouzení, zda jsou splněna kritéria pro prohlášení objektu za kulturní památku podle § 2 zákona o státní památkové péči, a rovněž že shledává postup žalovaného při jejich zjišťování za dostatečný. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že pro větší přesvědčivost jak samotného návrhu na prohlášení cihelny za kulturní památku, jeho doplnění, vyjádření obecního úřadu obce s rozšířenou působností i vyjádření krajského úřadu by bylo bývalo vhodné, aby tyto subjekty své návrhy, resp. vyjádření, formulovaly samostatně a vytvořily tak původní, z jiných dokumentů neodvozený text. Skutečnost, že tak nečinily a spíše přebíraly formulace vyjádření jiných subjektů v tomto řízení, však nebrání závěru, ke kterému dospěl městský soud, a sice že skutkový stav, který zjistil žalovaný, je dostatečný.

[23] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s postupem městského soudu, který zamítl jeho návrh na ustanovení znalce a provedení důkazu znaleckými posudky, které navrhoval, za účelem zjištění skutečné kulturní hodnoty cihelny. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že povinností soudů není provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout - a pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, č. 10/1995 Sb. ÚS či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004, č. 618/2005 Sb. NSS). Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že „*znalec v rámci své odbornosti posuzuje věc (stavbu), ovšem v žádném případě mu nepřísluší hodnotit otázky právní a k těmto přijímat závěry. (...) Pro posouzení samotného hlediska jejího vzniku a řešení pak potřebné odborné posouzení poskytl Národní památkový ústav (...)*“. Skutečnost, že žalovaný podle něj shromáždil pro své závěry dostatečné podklady a zjistil tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti vyplývá i z dalšího textu odůvodnění napadeného rozsudku. Závěrem městský soud uvedl, že právě z těchto důvodů odmítl další navrhované důkazy jako nadbytečné. Tento postup městského soudu je ve světle shora uvedeného zcela legitimní a tato stížnostní námitka tedy nemůže být shledána důvodnou.

[24] Další námitkou byla skutečnost uvedená v bodě [12] shora, a sice že městský soud nezohlednil, že město Štítý, jako iniciátor návrhu na prohlášení dotčené cihelny za kulturní památku, doporučilo ve svém stanovisku ze dne 26. 1. 2009 zrušení statutu objektu jako kulturní památky. Ustanovení § 1 vyhlášky č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, stanoví, že Ministerstvo kultury prohlašuje movité a nemovité věci za kulturní památky z vlastního nebo jiného podnětu. Řízení o prohlášení kulturní památky tedy není řízením návrhovým, kdy by účastník řízení mohl se svým návrhem disponovat a disponovat tak i s řízením samotným. Jde o řízení, které žalovaný zahájí, shledá-li pro to dostatečný zákonný podklad. Je-li takto jednou zahájeno, nemůže na tom nic změnit skutečnost, že subjekt, který k tomu dal podnět, změnil svůj postoj. Tato skutečnost nemůže už vůbec mít vliv na již ukončené správní řízení, které bylo završeno rozhodnutím o prohlášení kulturní památky. Přezkoumává-li soud ve správním soudnictví rozhodnutí správního orgánu, spočívá jeho úkol v posouzení, zda je toto rozhodnutí zákonné a zda řízení, které jeho vydání předcházelo, nebylo stíženo vadami. Jeho úlohou tedy není zohledňovat, zda se změnila motivace subjektu, který k zahájení řízení dal podnět, neboť ta sama o sobě nepodléhá soudnímu přezkumu, a relevantní se jeví toliko zjištění, zda pro prohlášení věci za kulturní památku byl dán

či nikoliv příslušný zákonný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 106/2002 - 81, publikovaný pod č. 277/2004 Sb. NSS).

[25] Jedna z kasačních námitek spočívala rovněž v tom, že městský soud označil publikaci encyklopedického charakteru, na níž žalovaný založil napadené rozhodnutí za *mimořádně závažný důkaz*. Podle stěžovatele je přitom svým charakterem určena široké veřejnosti a na jejím zpracování se podíleli i amatéři. Mnohé objekty byly navíc do publikace zařazeny na základě ohlasů čtenářů. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že městský soud ve svém rozhodnutí neoznačil tuto publikaci způsobem, jaký stěžovatel uvádí, nýbrž jako tzv. reprezentativní odbornou publikaci. V této souvislosti rovněž uvedl, že jako podklady mohou sloužit všechny informace, údaje a skutečnosti, které mohou tak či onak přispět ke zjištění stavu věci. Nejvyšší správní soud s postupem městského soudu souhlasí, a to zejména vzhledem k tomu, že dotčenou publikaci zpracovala vedle amatérů i řada památkářů, pracovníků muzeí a jiných odborníků. Jedná se o poměrně různorodý, a navíc dosti početný (čítající téměř stovku členů), kolektiv autorů majících příslušné odborné znalosti. To už je podle Nejvyššího správního soudu dostatečně reprezentativní počet na to, aby mohla být tato publikace brána za vypovídající důkaz. Navíc v oblasti kulturních památek, které přitahují návštěvníky a zvyšují atraktivitu dané zeměpisné oblasti, je přirozené, že taková publikace bude určena i široké veřejnosti, byť se jedná o dílo odborné.

[26] Stěžovatel rovněž namítá, že žalovaný pochybil, pokud nevzal v řízení o prohlášení kulturní památky v úvahu špatný stavebně technický stav cihelny. Nejvyšší správní soud však má za to, že v rámci řízení o prohlášení kulturní památky má žalovaný povinnost pouze posuzovat, zda jsou naplněna zákonná kritéria podle § 2 zákona o státní památkové péči. Stavebně technický stav je tedy rozhodný jen pokud je způsobilý snížit památkovou hodnotu objektu. Uvedl-li tedy žalovaný, že „objekt cihelny v obci Štítý má v současné době ne zcela uspokojivý stavebně technický stav. Centrálně umístěný komín vykazuje poruchy a je mírně nakloněn, nakloněna mimo osu je i část zděných pilířů na povrchu pece. Ovšem zbývající části cihelny jsou v dobrém stavebně technickém stavu. Uvedené poškození je opravitelné a nesnižuje památkovou hodnotu věci natolik, aby tato věc nemohla být prohlášena kulturní památkou“ považuje Nejvyšší správní soud jeho postup za správný. Navíc je vhodné poznamenat, že je-li ohrožen stav objektu, který má určitou památkovou hodnotu, o to více je nezbytná jeho ochrana prostřednictvím návrhu na jeho prohlášení za kulturní památku podle zákona o státní památkové péči (srov. rozsudek Nejvyššího správního č. j. 6 A 106/2002 - 81, viz výše).

[27] Stěžovatel dále tvrdí, že žalovaný není odbornou organizací k posuzování míry stavebně technického poškození objektů. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel tuto námitku neuplatnil v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Přitom ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Z tohoto důvodu nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než k této námitce nepřihlížet.

[28] Na závěr stěžovatel namítá, že v záhlaví napadeného rozsudku je uvedeno, že městský soud rozhodoval o „žalobě proti rozhodnutí ministra kultury č. j. 5452/2007 ze dne 13. 4. 2007“, zatímco žaloba byla podána proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2006, č. j. 7779/2006. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že v řízení podle § 65 s. ř. s. je osoba žalovaného určena nikoli tvrzením žalobce, nýbrž kogentně na základě zákona. Ustanovení § 69 s. ř. s. totiž zakotvuje, že žalovaným je v tomto řízení správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS). Městský soud tedy i v této otázce postupoval správně.

[29] Ze všech shora uvedených důvodů nezbylo tedy Nejvyššímu správnímu soudu než tuto kasační stížnost zamítnout podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V případě žalovaného, který byl procesně úspěšným účastníkem, nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly a Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu